

ване е сложенъ и различенъ спроти творчеството въ кое и да е отъ останалитѣ изкуства; етапитѣ на това творчество минаватъ презъ много стадии, воли и сръчности: архитекта, който замисля, работника, който физически го създава, стопанина, който плаща и т. н., всички тѣзи внасятъ своята индивидуалностъ въ образа на създавания обектъ. Това явление при никое отъ останалитѣ изкуства не се наблюдава: тамъ отъ първичния моментъ на пораждане идеята въ автора, до нейното реално проявление, остава изключително подъ волята на последния. — Все поради тази интегрална условностъ, въвеждане на нови форми става бавно и мудно, както бавно се асимилиратъ и продуциратъ въ самата социална психология новизмитѣ въ всѣкидневния животъ. Новитѣ форми не се въвеждатъ до като предшедствующитѣ ги идеи не проникнатъ природата на цѣлата тази сложна система отъ фактори.

Формитѣ се преповтарятъ, съ което се довеждатъ до съвършенство, тѣхната основна мисль най-често е културно наследство отъ предшедствующитѣ поколения; и колкото тѣ по сж напоени и наситени съ духътъ на миналото и старината, толкова тѣхната сила на въздействие е по-дълбока. Дългото преповторение, по обратенъ пжтъ на своя генезисъ, ги сродява съ психиката на народа, и по пжтя на единъ атавизъмъ тѣ ставатъ елементарни понятия на представлението, до като най-сетне се обръщатъ на символи за известни чувства и настроения. Иначе казано, консервативността и здравето привързване къмъ културното наследство отъ миналитѣ поколения, характеризира особено архитектурничното творчество.

За обособяването на единъ строителенъ маниеръ, необходимо е да се намерятъ тѣзи именно форми, които сж били дълго преповтаряни отъ поколенията, създадени непосредствено отъ нуждата на всѣкидневния животъ: живота на искрения непоковаренъ и погълнатъ отъ непрекъснатъ етиченъ трудъ човѣкъ, който се бори съ земята и съ грижата за прехрана на себе си и тѣзи около му. Въ кжситѣ паузи на тоя епиченъ трудъ, той е творилъ и това творчество има голѣма художествена стойностъ. Защото тука нѣма преднамѣреностъ, нито нечестиво желание да прояви личността си, нито пкъкъ това творчество е за него занаятъ за прехрана. Той е здравъ и душевно и тѣлесно, което е най-главното условие, и неговата творческа еманация е здрава и човѣшка и тя не носи недѣгътъ на нездравия занаятчия въ изкуството.

Явно е, следователно, какво значение има системното излагане формитѣ, които е създала интуицията на народа, ония форми, които